



1

Nikdy jsem si nemyslel, že zachráním svět – nebo že při jeho záchraně umřu. Nikdy jsem taky nevěřil na anděly nebo zázraky, a určitě jsem se nepovažoval za hrdinu. Za hrdinu by mě nepovažoval nikdo, vás nevyjímaje, kdybyste mě znali předtím, než jsem se zmocnil nejmocnější zbraně na světě a nechal ji padnout do rukou šílence. Až si vyslechnete můj příběh, možná mě za žádného velkého hrdinu nebudete považovat ani tak, protože většina z mých hrdinských kousků (chcete-li jim říkat takhle) vyplynula z toho, jaký jsem packal. Hodně lidí kvůli mně umřelo – včetně *mě* –, ale myslím, že předbívám a měl bych začít pěkně od začátku.

Na počátku všeho byl můj strýc Farrell, který chtěl zbohatnout. V mládí nikdy moc peněz neměl, a v době, kdy se svou neodolatelnou nabídkou přišel pan Arthur Myers, bylo strýci čtyřicet a chudoby už měl po krk. Chudoba nepatří k věcem, na které si člověk zvykne, ani když kromě ní nikdy nic nepozná. Takže když pan Myers zatrásl měšcem, všechny ostatní ohledy – jako třeba, jestli je celá ta záležitost legální – byly rázem zapomenuty. Strýc Farrell samozřejmě neměl možnost zjistit, co je pan

Arthur Myers vlastně zač, ani že se ve skutečnosti nejmenuje Arthur Myers.

Ale už zase předbíhám. Nejspíš bych měl začít u sebe.

Narodil jsem se v Salině ve státu Ohio, jako první a poslední dítě Annabelle Kroppové. Tátu jsem nikdy nepoznal. Zmizel dřív, než jsem se narodil.

Máma měla těžké a velice dlouhé těhotenství. Už byla skoro v polovině jedenáctého měsíce, když doktor došel k rozhodnutí, že mě z břicha dostane děj se co děj, než vyletím jako mládě nějakého vetřelce.

Při narození jsem byl pěkně velký a pořád jsem se zvětšoval. Po porodu jsem vážil pět a půl kila a hlavu jsem měl velkou jako meloun. Dobře, možná ne úplně jako meloun, ale rozhodně velkou jako žlutý kantalup – toho jihoamerického typu, které jsou mnohem větší než ty, co rostou v Kalifornii.

Když mi bylo pět, vážil jsem přes čtyřicet kilo a měřil metr dvacet. V deseti jsem už měl metr osmdesát a devadesát kilo. Moje míry se vymykaly růstovým tabulkám. Máma už z toho byla celá špatná. Nutila mě držet speciální diety a přihlásila mě do cvičení.

Kvůli té velké hlavě, velkým rukám a nohám, a vůbec všeobecné nesmělosti, se spousta lidí domnívala, že jsem duševně zaostalý. Mámě to asi dělalo starosti taky, protože mi nechala změřit IQ. Nikdy mi neřekla, jak jsem dopadl. Když jsem se jí zeptal, odpověděla mi, že zaostalý rozhodně nejsem. „Jseš prostě velký kluk, který je předurčený pro velké věci,“ řekla.

Věřil jsem jí. Ne tomu, že jsem předurčený pro velké věci, ale tomu, že nejsem zaostalý, protože jsem svoje výsledky nikdy neviděl a byla to jedna z těch věcí, kdy musíte věřit, že vám rodič nelže.

Bydleli jsme v malém bytě u supermarketu, kde praco-

vala jako zástupkyně vedoucího. Máma se nikdy neprovdala, i když občas se u nás objevil nějaký její přítel. Našla si ještě jednu práci a pár lidem s vlastními obchůdky vedla účetnictví. Vzpomínám si, že jsem většinou chodil spávat za cvakání kalkulačky v kuchyni.

Potom, když mi bylo dvanáct, umřela na rakovinu.

Jednou ráno si nahmatala na levém spánku bolavé místo. O čtyři měsíce později byla mrtvá a já jsem zůstal sám.

Několik let jsem pendloval mezi náhradními domovy, dokud se mámin bratr, můj strýc Farrell, nenabídl, že se mě ujme a vezme si mě do Knoxville v Tennessee. To jsem právě oslavil patnácté narozeniny.

Strýce Farrella jsem moc často nevidal: pracoval jako noční hlídač v jedné kancelářské budově v centru Knoxville a většinu dne prospal. Chodil v černé uniformě s vyšíváním zlatým štítem na rameni. Pistoli nenesil, ale zato měl obušek, a myslel si, že je velmi důležitý.

Hodně času jsem trávil ve svém pokoji, poslouchal jsem hudbu nebo si četl. To strýci Farrellovi vadilo, protože se považoval za muže činu, navzdory tomu, že seděl každou noc osm hodin na zadku, nic nedělal, jen hleděl na monitory kamerového systému. Nakonec se mě zeptal, jestli chci mluvit o smrti své mámy. Řekl jsem mu, že ne. Chtěl jsem, aby mě nechal na pokoji.

„Alfrede,“ řekl. „Rozhlédni se kolem sebe. Podívej se na lidi, kteří hýbou tímhle světem. Myslíš si, že se dostali tam, kde jsou, tak, že celý den leželi na posteli, četli si a poslouchali rap?“

„Já nevím, jak se dostali tam, kde jsou,“ odpověděl jsem. „Takže bych řekl, že klidně mohli.“

Moje odpověď se mu nezamlouvala, takže mě poslal za školní psychologkou, doktorkou Francine Peddicottovou. Paní psychologka byla velmi stará a měla velice dlouhý

a ostrý nos a její pracovna voněla po vanilce. Doktorka Peddicottová ráda kladla otázky. Vlastně si nevzpomínám, jestli někdy řekla něco, co by nebyla otázka, kromě: „Ahoj, Alfred“ a „Na shledanou, Alfred.“

„Stýská se ti po mámě?“ zeptala se mě při první návštěvě poté, co se mě zeptala, jestli chci sedět nebo ležet na pohovce. Vybral jsem si židli.

„Jasně. Byla to moje máma.“

„Po čem se ti na ní nejvíc stýská?“

„Uměla skvěle vařit.“

„Vážně? To se ti nejvíc stýská po tom, jak vařila?“

„No, já nevím. Ptala jste se, po čem se mi nejvíc stýská, a to mi blesklo hlavou jako první. Možná proto, že už je skoro čas na večeři. A navíc strýc Farrell vařit neumí. Myslím jako, že vaří, ale to, co uvaří, bych nedal ani vyhládlému psovi. Většinou máme mražené večeře a konzervy.“

Chvíli si něco psala do zápisníčku.

„Zato tvoje máma – ta vařit uměla?“

„Vařila skvěle.“

Zhluboka si povzdechla. Asi jsem neodpovídal tak, jak očekávala. „Cítíš k ní někdy nenávisť?“

„Nenávisť kvůli čemu?“

„Nenávidíš mámu za to, že umřela?“

„Panejo, vždyť za to nemohla.“

„Ale někdy jsi na ni našťvaný, že? Za to, že tě nechala na holičkách.“

„Jsem našťvaný na rakovinu, za to, že ji zabila. Jsem našťvaný na doktory a... víte, jak už tady stovky let řádí a pořád se jí nedokážeme zbavit. Myslím jako rakoviny. A napadá mě, kdybychom vzali všechny peníze, co utrácíme na všechny ty zbytečné vládní programy, a dali je na výzkum rakoviny. Víte, takovéhle věci.“

„Co tvůj táta?“

„Co je s ním?“

„Toho nenávidíš?“

„Ani ho neznám.“

„Nenávidíš ho za to, že vás s mámou opustil?“

Vyvolávala ve mně divné pocity, jako by se mě snažila přinutit, abych tátu nenáviděl, člověka, kterého jsem ani neznal, a dokonce jako by se mě snažila přinutit, abych nenáviděl svou mrtvou mámu.

„Myslím, že jo, ale neznám všechna fakta,“ řekl jsem.

„Máma ti o tom neřekla?“

„Řekla mi jenom, že se neuměl vázat.“

„A jaký z toho máš pocit?“

„Jako že nechtěl dítě.“

„Jako že nechtěl – koho?“

„Mě. Řekl bych, že mě. Jasně že mě.“

Přemýšlel jsem, co dalšího budu ještě nenávidět.

„Jak se ti líbí ve škole?“

„Nesnáším ji.“

„Proč?“

„Nikoho tam neznám.“

„Nemáš žádné kamarády?“

„Říkají mi Frankenstein.“

„Kdo?“

„Spolužáci. Víte, kvůli tomu, jak jsem velký. Kvůli mojí velké hlavě.“

„Co dívky?“ zeptala se.

„Jestli mi holky říkají Frankenstein?“

„Máš přítelkyni?“

Jedna holka by se našla – jmenovala se Amy Pouchardová a v matematice seděla dvě místa ode mě. Měla dlouhé světlé vlasy a hodně tmavé oči. Jednou během prvního týdne ve škole jsem měl pocit, že se na mě možná usmála. Možná se ale usmívala na kluka nale-

vo ode mě, nebo se neusmívala vůbec, a já jsem si jen promítl úsměv na neusmívající se tvář.

„Ne. Žádnou nemám,“ řekl jsem.

Potom s doktorkou Peddicottovou ještě dlouho mluvil strýc Farrell. Řekl mi, že psychologka mě posílá k psychiatrovi, který mi předepíše nějaká antidepresiva, protože doktorka Peddicottová má za to, že trpím hlubokými depresemi, a doporučuje, abych se kromě návštěvy u psychiatra a užívání léků na hlavu začal zajímat o něco jiného než jen televizi a muziku. Strýce Farrella napadl fotbal, což vzhledem k mé velikosti nebylo nic překvapivého, jenže fotbal mi byl úplně ukradený.

„Strýčku Farrelle,“ řekl jsem mu. „Já fotbal hrát nechci.“

„Máš všechny rizikové předpoklady, Ale,“ odpověděl strýc Farrell. „Spojují se v tobě všechny rizikové faktory pro vážný psychotický záchvat. Za a, nemáš tátu. Za b, nemáš mámu. Za c, žiješ s často nepřítomným pečovatelem – to jako se mnou – a za d, bydlíš v cizím městě, kde nemáš žádné kamarády.“

A ještě něco tam bylo... Jo, už to mám. A za e, je ti patnáct.“

„Chci si udělat doklady,“ řekl jsem mu.

„Doklady na co?“

„Na auto. Chci mít řidičák.“

„Já ti říkám, že ti brzo rupne v bedně, a ty chceš mluvit o nějakém řidičáku?“

„Připomněls mi to, když jsi řekl, že je mi patnáct.“

„Podle doktorky Peddicottové to byl skvělý nápad,“ nedal se strýc Farrell.

„Ten řidičák?“

„Ne! To, že se přihlásíš na fotbal. Za a, potřebuješ mít nějakou aktivitu. Za b, je to skvělý způsob, jak získat

sebevědomí a najít si kamarády. A za c, podívej se na sebe! Pro lásku boží, vždyť ty jsi hotový živel! Každý trenér by tě chtěl mít v družstvu.“

„Fotbal nemám rád,“ řekl jsem.

„Ty nemáš rád fotbal? Jak nemůžeš mít rád fotbal? Co jsi za kluka? Který americký kluk nemá rád americký fotbal? To mi snad za chvíli začneš tvrdit, že se chceš jít učit tančit!“

„Tančit se učit nechci.“

„Ještě že tak, Ale. Ještě že tak. Protože kdybys řekl, že se chceš naučit tančit, nevím, co bych udělal. Asi bych se vrhl ze skály.“

„Nemám rád bolest.“

„Co to plácáš? Budou se od tebe odrážet jak – jak – trpaslíci! Komáři! Jak trpasličí komáři!“

„Strýčku Farrelle, já brečím, když si zarazím třísku. Omdlívám, když uvidím krev. A strašně snadno se mi dělají modřiny. Jenom se něčeho dotknu a hned mám modřinu.“

Ale strýc Farrell byl neoblomný. Nakonec mě uplácel. Nedovolí mi autoškolu, dokud se nepřihlásím do fotbalu. A kdybych se nepřihlásil do fotbalu, varoval mě, že do mě naláduje tolik antidepressiv, že si budu zapomínat sundávat kalhoty, když půjdu na velkou. Strýc Farrell uměl být pěkně drsný.

Ten řidičák jsem fakt chtěl – taky jsem nechtěl být tak naládovaný léky, že zapomenou, jak se chodí na velkou –, takže jsem se šel přihlásit do fotbalu.